

SLOVA PRO PRVNÍ LIST

Jestliže můžete člověka naučiti dobrému a
nečiníte toho,
ztrácíte bratra.

Jestliže člověk není ochoten přijati vaše poučení
a vy ho přece poučujete,
ztrácíte řeč.

Moudrý osvědčený člověk,
neztrácí ani bratry ani řeč.



*Cogito, ergo sum.
(Descartes)*

Myslím, tedy jsem - co však, když myslet přestávám,
když ve sklenice vína bílého myšlenky rozpouštím,
když duší svou toulám se v dálkách,
kde není třeba myslet?

Když přes růžové brýle vidím ten svět hezčí
a nechci na něj myslet, nechci vidět vady, které má...

Přestanu myslet a tedy se ztratím?

Zmizím jak v mlze se ztratí obláček páry?

Stanu se ničím nebo snad přestanu čímkoliv být?

Mohu pak znovu myslet a znovu být. Mohu však myslet
kdy budu chtít.

Ne, já nejsem proto, že pouze myslím. Spíš naopak.

Jsem právě proto, že dokážu vstoupit do jiných světů
se spoustou květů a motýlů... S přemírou tajemných nejsoucen...

Vymýšlím, tedy jsem...



*SNIVÉ VZPOMÍNKY, sbírka etud (1987)
samizdatové vydání*

Čau, ubohá Tuláčata, školou povinná. Havaj skončila a nastává doba, kdy zvrhli rodiče nahánějí vidlemi své ratolesti do budovy, které se pro nedostatek přesnějšího a zároveň slušnějšího výrazu říká škola.

Moje vysvědčení nedopadlo tak úplně podle představ mých rodičů, ale z Motola jsem už od prvního zpět, abych vás v novém školním roce morálně podpořila. Dovedu si totiž živě představit, jak vás maminky prvního září oblékly do hadrů nemožných tvarů a vzezření - tj. do svátečního a nahnaly vás až do vašich školních lavic. V nich jste hodinu seděli a poslouchali nudný projev páně ředitelova, který se jako takový opakuje pouze s malými obměnami každý rok, takže žáci od páté třídy výš jej zpravidla znají nazpaměť. Začíná obvykle slovy: "Přeji vám hodně úspěchů v novém..." atd.

V naší škole je to k mé smůle je známa svou originalitou nápadů cvičení), kterou použila i při vymýšlení roku.

Rozhodla se, že zahajovací nových studentů se bude konat v sále zábavnou změnu, leč opak byl všichni sešli přesně v 10.35 před 11.50. jako na koni. Šel jí pozdě omrzliny a byli konečně vpuštěni

Ředitelka začala za AUXIS svůj dvouhodinový nezáživný pódium zástupkyni a ta pravila: "K projevu paní ředitelky už v podstatě nemám co dodat." A prokecala další hodinu. Když ředitelka zahájila slavnostním zazvoněním keramického zvonečku školní rok, většina lidí již podřimovala. Zvonek je ale probudil, takže stánek, jeho občerstvení bylo vzhledem ke slavnostnímu dni zdarma, se stal terčem centrálního útoku. Druhým terčem byly dveře. Ačkoliv se nám učitelé ještě snažili vnutit koláčky zdobené emblémy tříd, byli ignorováni. Několik lidí v davu řítícího se ze schodů upadlo a bylo ušlapáno. Ale jinak se první školní den celkem vydařil.



jinak. Totiž: naše paní ředitelka (hlavně pokud jde o bojová netradičního zahájení školního

den a zároveň imatrikulace kina Eden. Těšila jsem se na pravdou. V daný den jsme se budovou. Ředitelka tam byla v budík. Ale to nic! Ošetřili jsme si dovnitř.

přítomnosti zástupců nadace proslov. Potom zavolala na

Zdraví vás Wendy

Legendy staré Prahy

Tato stezka začala na začátku loňského školního roku. Během roku vám nabídla sedm zastavení ve staré Praze, o nichž jste se dozvěděli více z pověstí a z luštění příslušného textu. Tato stezka pokračuje i letos, jak jsme si již na schůzce řekli. Ještě jednou tedy uvádím změny:

- ☛ zastavení již nebudete dostávat na papíře, nýbrž každý si přinese svůj vlastní papír a tužku
- ☛ opět se budou číst legendy a pověstí dle kterých uhádnete o které místo, stavbu či postavu se jedná
- ☛ žádný text se luštit nebude, nýbrž vy najdete hrstku informací o příslušných místech a za to dostanete body a znamení

Ukončení tohoto cyklu legendy se chystá na duben/květen 1997. Toho, co se odehraje na konci této stezky, se samozřejmě mohou zúčastnit pouze Ti, kteří získají všechna znamení. Jen tak se každý dozví, kde a kdy se bude ukončení konat.

Budete-li chtít nějaké starší stezky přinést, stačí říct na schůzce nebo volat na 683 38 97 (možno i přes den, je tam záznamník). Za splnění starších stezek však již nedostanete body (nebo můžete dostat ale do loňského bodování).

Pevně doufám že zakončení se nebude účastnit pouze Konopík.

Světlo vašim krokům ! Beruš

Když se řekne o někom, že má okno, vždy tím myslíme, že mu něco vypadlo z paměti. Aby nám příběh Vikingů, který jsme prožili v létě roku 1994 (a mnohé jiné příběhy), z paměti nevypřchal a my neměli to pomyslné okno, máte šanci přecíst si zde okénko. Tentokrát opravdu velké.

Vikingové Lé to v NORTHLANDU Keblov 14.8. – 27.8.1994

Jak jsme se dozvěděli na poslední výpravě v Kokořině, ocitli jsme se v kraji, který se stal domovem malému chlapci, Thorgalovi, v zátoce Northland, nebo-li Severní země. Stali jsme se Vikingy, alespoň na těch krátkých čtrnáct táborových dní, abychom zkusili žít jejich příběhy.

Jel s námi Luděk se svou Ájou a byl to právě on, kdo si zahrál každodenní roli vůdce Vikingů Leifa Haraldssona. Dějem provázal malé i velké Vikingy Ochránce Skříňky příběhů "X" a mnohý čekal, co se z toho "X" nakonec vyklube, protože pod ním se skrývalo skutečné jméno Ochránce (některé sečtělé děti, třeba Wendy, věděly, co to znamená, ale držely až do konce jazyk za zuby).

Každý příběh se nazýval RUNA a každou z těchto Run bylo třeba projít, tedy splnit nějaký úkol. Tři družiny Tuláků-Vikingů se o to snažily a ačkoliv se všechno nepovedlo vždy tak, jak jsme chtěli, všichni nakonec dostali šanci být při tom, když Ochránce prozradil své "X"...

Družiny byly rozdělené takto:

KOBOLDOVÉ	WIČIÁGOVÉ	MINEHAVA
Veverka	Dáda	Konopík
Wendy	Pytlák	Kapucínek
Paleček	Monty Jack	Solárko
Pampalíny	Rákosníček	Mráček
Hádě	Jitrocel	Lucinka K.
Terezka	Martínek	Týnka V.
E.T.	Čertík	Michal
Honza	Jakub	1.týden Alice
Nikola	Jezule	2.týden Myšák

Na táboře jsme se střídali s karlínskými Tuláky. Stačili jsme se s nimi jen letmo pozdravit a oni již odjížděli autobusem, kterým jsme přijeli my. Osaměli jsme a poprvé vůbec vyvěsili svou oddílovou vlajku, kterou nám ušila Marta, maminka Pytláka a Alenky. Vlajku jsme každý večer snímali a každé ráno potom znovu putovala na stožár.

Měli jsme dvě krabice, na jedné z nich byl nápis Vracenda. To když jsme po táboře našli předmět, který ležel tam, kde neměl, vzali jsme jej a večer jsme z Vracendy věci vytahovali a jejich zapomnětliví majitelé dostávali úkoly navíc.

Druhá krabice se jmenovala Cecanda. Do ní se v průběhu dne mohly házet lístečky s otázkami, nebo jen vzkazy pro ostatní. Také z ní se večer lovalo. Nad obsahem některých

lístečků jsme se váleli smíchy a Klára vždy, když smích u ní dosáhne určitého stádia, zachrochtá. Jeden z lístečků později zněl takto: Proč Klára chrochtá, když se Míša směje?

1.den 14.8.neděle, úvod do hry

Již ten den jsme se setkali s Ochránce a jeho Skříňkou. Slyšeli jsme to nejzákladnější, že totiž dříve, než se vydáme do světa chlapce Thorgala, musíme alespoň trochu znát vikingskou představu světa. Dozvěděli jsme se o Yggdrasilu, jasanu Vikinků, který je středem světa a v jeho kořenech sídlí všechny temné síly, kmen potom je světem lidí a zvířat a větve patří bohům.

Nachystali jsme slavnostní oheň a zapálili jej ze čtyř směrů. Paliči pronesli tato slova:

"Germánů země na východ leží, ten světla díl ať každý tu střeží!"

"Z jižní já oheň nosím země, galského kohouta žije tu plémě!"

"Já na západ ke Keltům pro světlo chodím, i pochodeň svou do ohně hodím!"

"Přicházím k vám od vikingských moří, ať severní oheň tu také hoří!"

Když oheň ozářil tmu, přišel mezi nás poprvé Leif Haraldsson. Přivítal všechny v Northlandu a řekl, že každý se ještě dnes musí vydat po cestě za nejstarším ze tří Nornů, za Urdem. Tam, že se dozví víc..!

Urd nebyl nijak daleko, jen kousek po cestě tmou lesem, ale v neznámém prostředí. Každý k němu přišel, pozdravil jej a vyslechl krátkou řeč. Získal také dřevěný talisman, jehož barva ve tmě již nebyla zřetelná, ale rozdělovala děti i dospělé do družin. Dostali jsme i svitek, který jsme měli rozbalit až na ranním nástupu a který nás uváděl do první Runy - Runy tří znamení. Tato Runa byla představou Yggdrasilu. Z každé části tohoto světa museli děti získat znamení. Za něj potom od Leifa (jako za každou splněnou Runu) dostala celá družina zlomek pečete, kterou bylo třeba složit na konci vikingského putování. Každý jednotlivec byl také oceňován střípky, kterých najednou za den mohl získat nejvíce tři. Byly z plíšků a popsané tajným tuláckým písmem. Složením do tvaru dvou trojúhelníků děti získaly klíč k přečtení nápisu na pečeti.

Tábor nám Jakub s Jezuletem zpestřili o kartičky, které rozdali všem a jež obsahovaly Vodníka, Běžce a Samsona. Samson měl za úkol každý den dřepy, kliky a sklapovačky, ten, kdo chtěl za den potvrdit splnění Běžce, musel uběhnout jeden kilometr (vyměřili jsme vzdálenost od brány na konec lesa a zpátky) a Vodník se musel každé ráno smočit ve vodě u mola. Háček byl v tom, že za první den za každou disciplínu zvlášť byl jeden bod. Za druhý den však již dva body, a tak dále. Kdo však jeden den vynechal, začínal zase od jednoho bodu! Většinou hlasů jsme předem z tohoto bodování Vodníka vyloučili (kdekdo by tajil své nastuzení a šel by si do vody pro drahocenné body a možná i pro víc než jen pro rýmu).

2.den 15.8.pondělí celoden.: Runa tří znamení

Ráno jsme dopis od nejstaršího z Nornů rozvinuli. Obsahoval zvěst o třech svítcích, které na malé Vikingy čekají. První měl ležet někde v okolí mola u vody, druhý u ohniště a třetí nedaleko studny. Rozlosovali jsme si, kam která družina první půjde a vyrazili. Runa tří znamení právě začala.

U mola se Vikingové dozvěděli, že na protějším břehu (což nebylo nijak daleko) je začátek cesty k Prameni moudrosti,

který hlídá obr Mimir. Bylo nutné obra obelstít a vzít hlínu z bezprostřední blízkosti hlídaného pramene. Použit samotný Pramen moudrosti zakázáno nebylo...

Obr Mimir moudrosti neoplýval a Vikingy až na výjimky nenapadlo polít jej vodou z pramene. Když se tak v jediném případě stalo (protože vyjednávání o kus hlíny bylo zbytečné), obr zavravoral, sesul se a pak se probral z mrákot, aby se s Vikingy moudře domluvil, Wendy tehdy pronesla: "A jéje... on je chytřej, jdem pryč." A šli! Protože v té chvíli již tito Vikingové měli několik hrudek hlíny v rukou. (To byl tedy pro nás kmen - svět lidí, zvířat, atp.).

Svítek u ohniště nás nikam neposílal. Obsahoval zadání úkolu: během jediné hodiny stvořit nápoj - medovinu, kterou se člověk může bát okusit, ale bohům neublíží. Večer potom medovinu museli Vikingové přinést v misce vyrobené z hlíny od obra Mimira (Toto byly větve Yggdrasilu).

Svítek od studny posílal Vikingy na stezku, která vedla za bohyní Hel, jež měla jednu polovinu tváře temnou a bděla nad světem zemřelých (navštívili jsme tedy i poslední část vikingského světa - kořeny jasanu)! Od bohyně bylo třeba získat třetí znamení - černou šmouhu na tvář za něco, co je schopna družina obětovat. Ale o té oběti se Vikingové dozvídali až od Hel a bylo to pro některé opravdu překvapení. Celkem rychle se většina dětí vzdala svých sotva nabytých talismanů. Hrát něco takového třeba ke konci tábora, kdy náhrdelníky chřestily střípky z jednotlivých dnů a jistě v očích dětí stoupily v ceně, vidělo by se, kdo by byl ochoten se jich vzdát.

3.den 16.8.úterý, celoden.: Runa 999 let

Než začnu vyprávět další Runu - Runu 999 let, je třeba znát příběh, který tehdy věděli malí Vikingové.

Thorgal nebyl vlastním synem Leifa. Loď Vikingů se vracela do Northlandu za bouře, podařilo se jim přistát a všimli si u břehu jakéhosi divného člunu, z něhož vycházel hlas. Kněz Odinův míní, že je to boží hlas, ale Leif si nedal říct, připomínalo mu to hlas nemluvněte. Všiml si, že ten podivný člun má dvířka, otevřel je a vyjmul zevnitř malé dítě! Byl to chlapec. Leif jej přijal za vlastního a dal mu jméno Thorgal. V člunu ještě našel divný disk, který, když chlapec povyroste, dal mu jej jako talisman. Druhý den se Leif opět vydal do zátoky, ale po člunu nebylo památky. Tam, kde včera ležel, byl písek sežehlý a uprostřed toho se třpytil drobný kovový předmět. Našinec by řekl obyčejná šestihránná matička, ale Viking ne. Toto byl druhý talisman, který odevzdal na šňůrce Thorgalovi.

V daleké Zemi trpaslíků hrál Král a otec všech trpaslíků Ivaldir vrhcáby s hadem Nidhógem. Vítěz měl získat jméno svého protivníka. Ve hře zvítězil Nidhóg. Tehdy si Ivaldir uvědomil, co znamená ztráta jména. Prosil hada, ať mu jméno vrátí a had se zamyslel a řekl: "Dávám ti tisíc let, Ivaldire, na to, abys mne přinesl přívěšek z kovu, který nikdy neexistoval. Nesplníš-li to, pak bude tvoje jméno navždy mé!"

Otec všech trpaslíků se svěřil ostatním. Vybrali ze svých řad nejšikovnějšího - Tjahziho. Ten se vydal hledat takový kov. Hledal pod zemí, nad zemí, zašel i do zakázaných zemí lidí. Když uplynulo plných 999 let, pochopil, že již nikdy neuvidí svou zemi. Jak mohl najít kov, který nikdy neexistoval???

Malí Vikingové měli před sebou náročnou cestu, plných devětsetdevadesátdevět let dlouhou. Hledali po všech možných místech tak, jako Tjahzi. A tak jako trpaslík také oni pochopili její zbytečnost.

Večer jim Leif rozdál střípky a zlomky pečetí za splněnou Runu tří znamení a za Runu 999 let. Šli jsme na kutě, neboť nás další den čekalo dokončit tisíciletí...

4.den 17.8.středa, celod.: Runa posl.r.tisíciletí

Tjahzi se zatoulal i do vikingské zátoky a tu spatřil spícího chlapce. Chlapec měl na krku přívěšek z kovu, který Tjahzi nemohl poznat. Trpaslíci přitom jediným pohledem poznají všechny nerosty! To byl kov, který neexistoval!!!

Trpaslík se přikradl k chlapci, uchopil onu šestihránnou matičku, ale Thorgal se probudil.

Tjahzi se omlouval a Thorgal si nechal vyprávět celý příběh. Trpaslík chlapci nabídl všechny poklady země za jeho přívěšek. Ale Thorgal jej nechtěl prodat. Rozhodl se jej darovat. Zaskočený Tjahzi dar přijal a řekl, že na to nikdy nezapomene, že však se musí ihned vydat na cestu, jinak by se nestačil do konce tisíciletí vrátit do své země. Rozloučili se, trpaslík však zavravoral a upadl. Byl již vyčerpaný a sám by cestu nezvládl. Thorgal se rozhodl Tjahziho doprovodit, vzal jej na záda a vyrazili.

Cestou se stalo několik pro Thorgala podivných věcí a zpočátku musel trpaslík Thorgalovo divení tlumit. Dostali se třeba během noci a spánku společně na druhý břeh řeky a hlavně byli stejně velcí! Museli projít přes nebezpečné území obra Hjalmunnara, který snídal trpaslíky. Málem se jim to nepodařilo. V poslední chvíli se objevili létající kočky bohyně Friggie a vznesli se s nimi do oblak. Byli napadeni létajícími hadonetopýry, ale nakonec se dostali až ke skalní rozsedlině, kde byla cesta k bráně do země trpaslíků po zamrzlém jezeře. Nasedli společně na saně, které svištěly po ledě a Tjahzi již vyhlížel bránu své země. Náhle se však led začal tříštit a do cesty Thorgalovi a Tjahzimu vstoupila chapadla samotného hada Nidhóga. Tjahzi ztratil naději. A v hlavním sále trpasličí země již byli shromážděni všichni trpaslíci se svým králem a společně s nimi i had. Čekali až skončí tisíciletí.

Thorgal měl odvahu, mračil se na svíjející se chapadla, která sekala meči do všech stran a toužil se hadovi postavit. Nečekaně uslyšel hlas bohyně Friggie: "Libí se mi tvá odvaha, chlapče, uchop meč, který vyrostl před tebou. Dá ti sílu, o které ještě nevíš..."

Thorgal chlapec zvedl meč a změnil se v muže. Pustil se do chapadel a Tjahzi rychle proběhl do své země. Ve chvíli, kdy se had chystal vyhlásit svůj triumf, vlétl do hlavního sálu a vykřikl: "Zde je, hade Nidhógu, cena, kterou jsi žádal!" A zvedl matičku na tkaničce vysoko nad hlavu. :Já nešťastný!" Zavyl had a odplazil se. Ale v té poslední chvíli na zamrzlém jezeře jedno z chapadel zasáhlo mečem Thorgala. Ten tiše klesl k zemi a byl to zase jen ten malý chlapec, který tam ležel.

Radost trpaslíků neznala mezí. Chtěli Tjahziho, ten však zmizel a spěchal zpátky k zamrzlému jezeru za Thorgalem. Nalezl jej a plakal nad jeho tělem. Zjevila se sama bohyně Friggie, řekla Tjahzimu, že jeho slzy dávají Thorgalovi nový život, protože to jsou slzy lásky a také že Thorgal ještě na světě neuskutečnil vše, co má udělat. "Probuď se, chlapče!" Řekla a Thorgal se probudil v zátocě Northlandu, jako by vše byl jen sen. Ale svůj přívěšek již na krku neměl...

Runa posledního roku tisíciletí čekala i na nás.

I my jsme prošli strastiplnou cestou až k zemi trpaslíků. I nám pomáhaly létající kočky - opentlené klacky, s nimiž jsme putovali část cesty jako čarodějnice na košťatech.

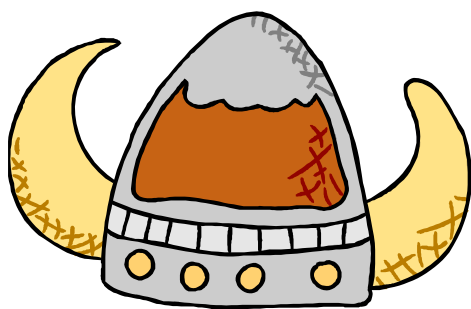
V samém závěru hry jsme narazili na chapadla hada Nidhóga a nakonec na nich i skončili...

Nedostali jsme se dál, pro meč, který jsme měli získat a jímž jsme měli hada porazit. Ani poslední šanci, kterou jsme dostali večer, nikdo nevyužil, jak by bylo potřeba. Vinu za nezdar této hry nechci dávat dětem, nebo tvůrcům runy. Ještě dnes se najdou na obou stranách Tuláci, kteří budou hájit ten svůj postoj. Tu chybu já vidím v nepochopení toho, co je třeba učinit pro zdar hry. Náhle jsme zapomněli v zápalu boje, že, byť děti nesmějí dostat vše snadno až pod nos, každá hra musí mít řešení a na zoufalém konci jakousi záchrannou brzdu, pokud se na řešení nepříjde, že je zbytečné nechat vše padnout, když nejde o život, ale jen a jen hrajeme hru dětem i sobě pro radost...

Nebylo co oslavovat, ani Leif nemohl za tuto Runu posledního roku tisíciletí rozdat zlomky pečete.

Dalším příběhem, a znovu na celý den, byla Runa Asgardu.

Asgard je sídlo, které si vikingští bohové nechali postavit vysoko v koruně Yggdrasi



lu. Stavěl je pro ně obr, který žádal vysokou odměnu. Bohové mu ji slíbili, ale jen tehdy, postaví-li Asgard v přesně stanoveném čase. Když už bohům bylo jasné, že obr svůj úkol splní, poslali za obrem proradného Lokiho. Ten pozoroval práci obra a všiml si, že materiál na stavbu mu přiváží kouzelný hřebec. Poslal proto hřebci do cesty překrásnou klisnu. Hřebec rázem zapomněl na práci a běžel za ní. Obr těsně před dokončením musel přiznat, že úkol nesplní. Vikingští bohové nevěděli vždy s čistým svědomím...

5.den 18.8.čtvrtek, celoden.: Runa Asgardu

Ráno jsme si na nástupu přečetli svitek:

Vikingové! Vaši bohové vás přišli požádat, abyste vystavěli Asgard - sídlo bohů. Každá z vašich družin nechť se vydá krajinou, každá jiným směrem, hledat vhodné místo ke stavbě. Musí být velké tak, aby alespoň čtyři vaše příbytky se na něm daly postavit, aby ve snahu, nebo i rovné bylo, aby zbaveno bylo všeho, co překáží a naopak zdobením viditelnost jeho se zvětšila. Až takové místo naleznete a zařídíte se tak, jak je psáno, jen na rádcích vašich záležití, kterým směrem další kroky družiny povedou. Až posilnit se do tábora vrátíte, vydá se na cestu posel Odinův a všechna vybraná místa si prohlédne. Na jednom z nich zanech svitek. Takto označeno bude místo, které pro Asgard zdálo se mu z vybraných míst nejvhodnější. Před konce poledního klidu ať rádcové vyšlou zvěda pro svitek.

Snažte se, ať místo vaše padne poslu Odinovu do oka a vybere si právě to vaše!

Světlo vašim krokům!

Tak jsme se dozvěděli o Runě Asgardu.

Každá družina nalezla nějaké místo, vyzdobila jej a doufala, že právě to její bude vybráno. Mohlo to být jen jedno. A tak zvědové, poslaní později do všech tří míst, donesli do tábora jen jediný svitek z místa nedaleko tábora.

Stálo v něm, že toto je nejlepší místo, následoval popis Asgardu, jak jej mají Vikingové postavit, a arch, na nějž mohl každý vepsat přání, které bohové za postavení Asgardu

splní. Jen si měli Vikingové dát pozor, aby při stavbě nepomáhala žádná bytost, která má černou tečku, jež není pihou, ani nic nedokončeného nemělo na Asgardu být. Pak by totiž nikdo z bohů žádné přání nesplnil!

Vikingové se jali sebe navzájem prohlížet ze všech stran, sem tam se ozval hlas, že našel černou tečku a majitel této tečky se bránil, že není umělá...

Nakonec všichni odešli stavět Asgard.

Sídlo bohů mělo uprostřed postavený jehlan z celt, kolem vše uzavíral kruh ze šišek a v něm stály věže pokryté suchou trávou. Na zdobení použili Vikingové i barevné fáborky. Byli se svou prací spokojeni. Kdo ví, co na to bohové?

Po večeri se děti vypravily k Asgardu a posel Odinův měl pro ně smutnou zvěst. Tu a tam našel nějaké nedodělky (ke kterým se však děti neznaly) a usvědčil několik lidí, že mají černé tečky, které nejsou pihy.

Vikingové by z toho asi zůstali vedle. Po dnu, kdy se nepovedla hra a po stavbě Asgardu, za kterou nakonec nic nedostanou, ale přišel Ochránce a převyprávěl příběh tak, jak se uchoval v legendách. Leif Haraldsson nakonec všem družinám předal to, co si za Runu Asgardu zasloužily. Ale přání, ta lidská přání si lidé budou muset splnit vlastním přičiněním...

6.den 19.8.pátek, dopol.: Runa duhy

Dalším příběhem, který jsme se chystali prožít, byla Runa duhy.

Nejrychlejším způsobem, jak se mohli bohové dostat do svého sídla, bylo použít cesty po duze zvané Biffrós. U brány, kterou se z duhy vstupovalo do Asgardu, stál však strážce Heimdal. Dvnitř pouštěl jen toho, kdo měl na to právo. Proradný Loki sám nebyl bůh, ale měl blízko k bohům, často dělal společnost Odinovi. Neměl však branou z Biffrósu přístup do Asgardu. Šel proto k Heimdaloovi a snažil se jej obelstít, aby se branou do sídla bohů dostal. Říkal strážci, jaký to má život, stát u brány, když ostatní se někde radují, nabízel mu různé poklady, ale Heimdal se nikdy nedal Lokim ošálit.

Naším Heimdalem byl Jakub a družiny k němu jako Loki přistupovaly a snažily se ho dle své fantazie něčím obelstít, aby se po duze dostali do Asgardu. Ale Heimdal se nedal přesvědčit, ani uplatit!

6.den 19.8.pátek, odpol.: Runa prstenu

Odpoledne toho dne jsme vstoupili do dalšího příběhu. Byla to Runa prstenu.

Jednou se Loki vypravil s Odinem k vodopádu. Loki hodil kamenem po vydře a naneštěstí ji zabil. Ukázalo se, že vydra nebyla obyčejné zvíře, ale trpaslík, syn mocného kouzelníka a jeho bratři byli trpasličí kováři. Všichni rozzuření se shromáždili, popadli kouzelné předměty z okolí - Odinův meč a Lokiho boty a požadovali velké množství zlata jako výkupné. Rozmrzelý Odin poslal Lokiho do země černých skřítek pro to, co žádali. Loki cestou v oné zemi ulovil lososa a ukázalo se, že je to trpaslík Andvari. Loki využil té situace a žádal po trpaslíkovi za jeho život všechno jeho zlato. Trpaslíkovi nezbývalo než souhlasit, ale jeden předmět, zlatý prsten, přece jen nechtěl vydat. I ten mu však Loki z rukou vykroutil. Tehdy prsten trpaslík proklel, ale Lokimu to nevadilo, nechtěl si jej ponechat. Za zlato i prsten dostali Odin a Loki zpět meč a boty, ale prokletý předmět kouzelníkovi a trpaslíkům nic dobrého nepřinesl...

Naše činnost v této Runě spočívala ve vytváření třech kouzelných předmětů, tedy meče, bot a prstene. Děti se snažily, některé z předmětů se opravdu povedly, byly to až umělecké

výtvořeny zhotovené z kůry, mechu, travin, hlíny, vše drželo pohromadě svázané přírodními materiály, nebo zalité pryskyřicí.

Každý velký měl právo soudit, které z předmětů se mu nejvíce líbí, se kterým si tvůrci dali práci, nebo který byl jen tak odfetovaný (i takové se našly).

Ty nejlepší práce byly vystavené na odív do konce tábora.

7.den 20.8.sobota, celoden.: Runa Thorova

Dalším příběhem, který jsme měli na celý den byla Runa Thorova.

Pobřeží již dlouho sužoval divoký mořský hrad. Nikdo se neodvažoval vyplout na moře na lov. Thor se rozhodl všem pomoci, ale potřeboval k tomu pomocníka. Vybral si jednoho z obrů. Obrovi se moc nechtělo, měl strach také, ale nechtěl Thorovi odporovat. Vypluli na moře v lodce a po čase se střetli s hadem. Thor jej chytil do smyčky a táhl ke břehu, kde by hada zdolal. Had se zuřivě bránil, poznal, že z této smyčky by nemusel vyvážnout se zdravou kůží. Když už se zdálo, že se had brání z posledních sil, ale loďkou pohazoval jako dřívkem a už už se málem převrátila, v tu chvíli to vystrašený obr nevydržel a jediným sekutím lano přefal. Had se rychle vrátil do hlubin a moře se uklidnilo. Rozzuřil se však Thor, byl by obra nejraději ztrestal svým kouzelným zlatým kladivem, které při sobě stále nosil, ale nakonec se zklidnil a nechal jej žít. Od těch dob se ani had již neukázal.

Měli jsme podobný úkol. Nejprve jsme prošli dlouhou cestou po krajině, kde jsme se dozvídali příběh a to, co čeká nás. Vrátili jsme se do tábora, kde se u ohniště sešlo několik obrů Himirů (velice podobné jméno měl obr v Runě tří znamení). Z nich si každá družina měla vybrat jednoho, který s ní podnikne pokus o ulovení hada. Děti (pokud příběh dříve nečetly v legendách) nevěděly, jak vše dopadne.

Přesvědčit některého obra, aby s nimi šel přemoci hada, nebylo tak jednoduché. Takový obr utíkal, nebo naopak unášel děti do "svého" tábořiště, nechával si až pod nos přinášet různé lahůdky, ale nakonec každá družina měla toho svého obra, který byl jakž takž ochoten lovu se zúčastnit.

Had v podobě Jakuba byl na vzdálené louce svažující se k vodě oděn do všech možných zelených věcí, plazil se travou a lehce se nechal chytit do smyčky. Ale nenechal se již tak lehce vytáhnout na "břeh". A obr, když celá družina byla plně zaměřená na zápolení, ještě děti naváděl, aby toho nechaly, že má strach. Ve chvíli, kdy se zdálo, že buď musí povolit lano, nebo bude družina vtažena do "moře", přiskočil obr a v připraveném místě lano "přeřezal"! Had unikl do hlubin a děti by nejraději obra zaškrtily. Ale tehdy vstoupil do příběhu Ochránce Skříňky příběhů, pravil jim, ať se na obra nezlobí a dovyprávěl příběh tak, jak je v legendách.

7.den 20.8.sobota, več.:zač. Runy mag. kladiva

Ještě večer toho dne jsme se ocitli v novém příběhu. Byla to Runa magického kladiva.

Bůh Thor vlastnil vzácnou zbraň - zlaté kladivo, které mělo kouzelnou moc. Každý měl před Thorem proto respekt. Ale Thrym, vládce obrů se nechtěl před ním sklonit. Rozhodl se lstí kladivo

získat a také se mu to podařilo! Stihl jej však Thorův hněv a kouzelný předmět se nakonec vrátil ke svému majiteli.

Večer se ve vodě před mořem v zátocce Northlandu objevily plovoucí schránky, pro každou družinu jedna. Zprávy v

nich nám zvěstovaly, že pro každou družinu zvlášť ještě dnes po západu slunce přijde bytost a odvede ji za vládcem obrů.



Mali Vikingové nevěděli dopředu, že je obr lstivá bytost.

do místa, kde na jednom ze stromů byla připevněna zpráva. V jejím okolí ležely spící postavy. U jedné z nich měly za jednu dvanáctinu hodiny najít krabičku a z ní vyjmout jeden předmět - symbol získání kladiva. Pokud se jim to v čase nezdařilo, "probudil" se služebník Thora a odvedl je stranou (aby dal šanci další družině, která na místo dorazila).

8.den 21.8.neděle, dop.:pokr. Runy mag. klad.

Další den ráno Vikingové putovali zpět na ono místo. Tam posbírali kartičky rozházené v okolí a z nich sestavili zprávu, která je překvapila. Poznali, že se dali oklamat a na chvíli sloužili zlu. Pokud chtěli svůj čin napravit, museli jít po znameních až k Thrymovi.

Vládce obrů o nějakém vrácení kladiva nechtěl ani slyšet. Ale před ním ležely tři kameny - pro každou družinu jeden. Cyrilici na nich byla popsána tři místa, kam bylo třeba dojít pro nápravu věci a na nich hledat další zvěst. Ta místa byla: ohniště, místo nočního odpočinku a místo, kam se chodíme koupat.

Družiny na nich našly zprávu, která jim nabízela řešení. Měly také použít lsti - převléci se za nevěsty pro Thryma a jako svatební dar od něj žádat kladivo.

Tak se také stalo. Když byly všechny tři nevěsty připravené, vydali se všichni po javorových listech do sídla obrů.

Thrym si opravdu měl z čeho vybírat! Každou nevěstu podrobil zkoušce, každá musela tančit a nakonec jedné z nich měl věnovat kladivo. Ale jako správný lstivce se k tomu neměl. Vikingové se ale včas dozvěděli o jedné skříňce, kde Thrym skrýval svůj život. Ta skříňka ležela docela nedaleko od něj, jen ji bylo třeba najít. To se zdařilo. Uvnitř skříňky sice ležela obyčejná mrkev, ale život už mnohokrát závisel na mnohem prapodivnějších předmětech... Přelomit mrkev ve dvě nebylo ani tak těžké. Vikingové se zbavili Thryma navěky a zlaté kladivo si ponechali, aby je předali jeho pravému majiteli, jakmile se naskytne příležitost.

8.den 21.8.neděle, odp.: Runa lesních trpaslíků

Odpoledne jsme měli velké starosti. Prožívali jsme Runu lesních trpaslíků, která začala poněkud dramaticky. Do tábora se vpotácela nemocná postava (v podobě Myšáka), která

nám slabým hlasem sotva sdělila, že pokud jí chceme pomoci, musíme najít trpasličí vesnici a tam žádat o radu.

Vesnici lesních trpaslíků všechny družiny nakonec našly. Trpaslíci tam byli dva (Paleček a Jezule) a řekli dětem básničku, kterou popisovali léčivou rostlinku. Nakonec jediná Kamila poznala, že se jedná o kontryhel. Rostlinu družiny našly, nápoj z ní uvařily a uzdravené bytosti nezbylo než děkovat za záchranu.

9.den 22.8.pondělí, celod.: Runa vlka Fenrira

Stalo se, že Vikingské vesnice sužoval vlk Fenrir. Nedal se ulovit, byl to obrovský vlk a nic na něj neplatilo. Prý jen vlákno tak slabé, že by jen od pohledu bylo možné jej přetrhnout, mohlo vlka spoutat tak, že by se již nikdy nerozvázal. To vlákno obsahovalo šest tajných složek: medvědí šlachy, ptačí slinu, horské kořínky, kočičí mňoukání, ženský vous a rybí dech.

V legendě se domýšlivý vlk Fenrir s úsměvem nechá sám tímto vláknem spoutat a teprve pozdě zjistí, že toto vlákno je opravdu silné i pro něj...

Naše Runa vlka Fenrira byla cestováním po krajině po znameních běžných (lístečky), ale i po pochodových značkách. Největší problém jsme měli hned na začátku cesty - najít tu první značku, která by nám udala směr. Ale nakonec se nám to podařilo a na konci cesty byl z klacků a celt vytvořený vlk. Bylo třeba se kolem něj chovat tiše, připravit si "vlákno" jen z přírodních materiálů a tím jej "spoutat".

10.-11.den 23.-24.8.úterý-středa: puťák

Poslední runou, kterou jsme dostali ke zdolání, byla Runa talismanu - puťák, v němž jsme se měli dozvědět všechny souvislosti Ochránce Skříňky příběhů a jeho "X" i Thorgala samotného. Tuto část pro Kroniku sepsala Nikola:

Kdo stoupá na vysokou horu, nejdřív pospíchá,
potom jde a potom namáhavě zvedá
těžkou pravou nohu, těžkou levou nohu,
potom se plazí a každý kus skály, kterou sevře,
je on sám a přemáhá sebe.
Ještě tenhle balvan, ještě ten a ten.
V každém je kus výšky,
v každém kus vrcholu,
kus tebe.

Thorgal se vydal hledat boha, který sestoupil na zem, aby žil mezi lidmi.

V den putování mraky zahalily oblohu. Šedivé nebe předpovídající déšť bylo snad příčinou, že někteří na pouť nevyrazili s odhodláním Vikingů. Aby jejich statečnost prošla zkouškou, začalo pršet a mlžný opar se snesl na krajinu. Přesto si někteří dokázali cestu zpestit. Ti vzadu ochutnávali podzimní plody a vpředu se vypravělo.

Naše kroky mířily přes hráz Želivky. Pohled na vodou neoplývající přehradu v každém z nás něco zanechal.

V nedalekém městě stál na malém nádraží připravený vláček, aby všechny, kdož vstoupí, odvezl. Nejel dlouze, ale i tak se některým Vikingům zavřely oči, až chrabří cestovatelé usnuli.

Ač se mnohým nechtělo, museli jsme z vlaku vystoupit. V Ratajích nad Sázavou čekal Luděk s autem a našimi baťohy a s jídlem. Nevím, jak by to dopadlo, kdyby tam

nebyl, protože všude kolem nenašel nikdo žádné suché dříví. S jeho vydatnou pomocí se poutníci posilnili na další cestu. Ještě téhož dne měli dorazit k hradu, jenž stojí nad řekou.

Po několika stech metrech další cesty se putující roztroubili po krajině. Všichni se sešli v roklině a společně pak postupovali až k Českému Šternberku.

Abychom lépe poznali most přes líně tekoucí Sázavu, prošli jsme ho dvakrát. Konečně na protilehlém břehu vůči hradu se našlo místo k přenocování. Jakmile naše záda necítila váhu baťohů, vydali se téměř všichni na dříví do hradního parku. Z velkého počtu nadšenců zbylo ovšem málo obětavců. Po nasycení se človíčkové rádi uložili do spacáků.

Pár odvážných se ještě vydalo na noční obhlídku hradu. Když už všichni leželi, přikryla mlha celé podhradí.

Ráno druhého dne vypadalo obdobně. Mlha mizela, ale mračna zůstala. Po prohlédnutí komnat ve zmiňovaném sídle se celá výprava, aby každá družina sama dokázala, co umí.

Samostatného pochodování si však družiny moc neužily. Neušly ani dva kilometry, když začalo znovu hustě pršet.

Díky rozmaru počasí se opět Vikingové sešli a postupovali vpřed společně. Blátivá cesta se vinula krajem. Chvilí se proplétala lesem, pak kolem řeky, až vystoupila ke staré stodole, u níž Vikingové s velkou radostí snědli zásoby a bylo také rozhodnuto o návratu do tábora.

Jak jsme se přibližovali k místu druhého domluveného setkání s Luděkem, vysvitlo slunce, jako by vyzývalo ZŮSTAŇTE !
Tolik Nikola.

Té výzvy jsme neuposlechli. Byli jsme provlíhli do poslední nitky, ještě jedna noc v takovém střídavém počasí by asi se zdravím Vikingů zacloumala. A tak když jsme se u silnice v domluvený čas setkali s motorizovaným Luděkem, místo vykládání dalšího proviantu jsme se začali věnovat nakládání našich věcí a posléze nadvakrát i nás samotných.

V táboře nastalo velké sušení, které málem nemělo konce... Zbytek dne byl odpočinkový, žádná Runa vyhlášena nebyla. Tak skončil letošní pokus o puťák, ale nemohla skončit Runa talismanu.

12.den 25.8.čtvrtek: Runa talismanu

K této závěrečné runě jsme potřebovali někoho, kdo by sehrál roli Thorgala. Vybral jsem si Dádu, převyprávěl jí celý děj a půjčil jí na to i písemný materiál.

Jakub s Jezuletem vybrali místo, v lese kus od tábora úzký kaňon, který byl ve svahu kousek od zálivu přepažený několika kládami, na nichž se dalo stát.

Za světla jsme připravili vše potřebné, ale ještě nenastal okamžik poslední runy.

Do tábora při západu slunce přišla bytost u Vikingů nejvyšší - bůh Odin. Přijal dary, které mu malí Vikingové přinesli a převzal od nich také zlaté kouzelné kladivo Thora, které u sebe dosud děti měly. Pozval je na hostinu a strávil se všemi večer.

Potom nastal čas pro Runu talismanu.

Teprve za tmy se mezi Vikingy objevil trpaslík Tjahzi, přítel Thorgala, aby všechny odvedl k bohu, který sestoupil na zemi, aby žil mezi lidmi.

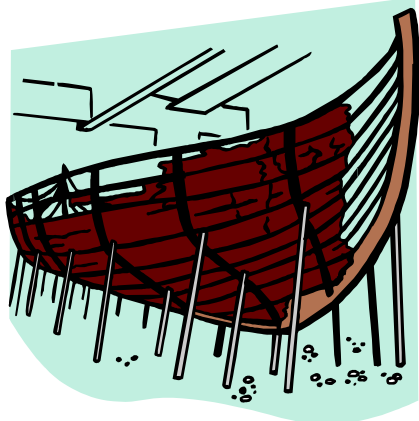
Tjahzi, ztvárněný Klárou s lucerničkou, vedl Vikingy lesem až k zálivu a tam přes vodu všichni spatřili jak za zátočinou snad ve vzduchu stojí jakási světlá postava a hraje na

panovu flétnu. Jen krátce trval ten obraz, pak vše zhaslo a ztichlo a Vikingové se vydali tím směrem.

Mezitím se všichni aktéři závěrečné scény připravili a ohně ze dvou stran se rozhověly.

Thorgal (Dáda) vyčkal, až všichni přijdou blíž a ztiší se. Pak vešel mezi ohně, klekl si na zem a oči skryl do dlaní. Myslel přitom na to, jak rád by se dozvěděl svůj skutečný původ.

"Zvedni hlavu, Thorgale," ozvalo se ve tmách nad ním a bůh, který sestoupil na zemi, aby žil mezi lidmi zvolna zamířil



do světla.

Oba hovořili a Vikingové tiše naslouchali každému slovu. Podle podoby a později i podle slov poznali, že bůh není nikdo jiný než jejich Ochránce Skříňky příběhů, který je celý rok provázel.

Ochránce v jednu chvíli vzal svou Skříňku příběhů a vyval Thorgala, aby do ní vložil svůj talisman. Když tak učinil, dal Ochránce Skříňku mezi dlaně chlapce a on se pomocí Skříňky propadl do snů, v nichž spatřil svou minulost.

Byl dítětem z hvězd, dítětem lidí, kterým dříve Země patřila, ale kteří ji málem zničili a přečkali v dalekém vesmíru, než se vzpomátuje. Vůdcem výpravy vracejících se lidí byl Xargos. Nechtěl se stát pánem planety, ale posádka se proti němu vzbouřila. Vzbouřence vedl Varth a přidala se k němu i Xargosova dcera Hayne. Xargos nechtěl, aby došlo k vyhocení sporů a rozhodl se podle starých zvyků zápasit s Varthem. Vítěz měl převzít velení. Xargos prohrál a přišel přitom o pravou ruku. Bylo mu dovoleno v míru opustit loď a přistát na Zemi. Tam se stal tím, čím nikdy nechtěl být - bohem.

Ostatním lidem se ale pod Varthovým velením dobře nevedlo. Udělali chybu a loď se zřítla někde v polární krajině. Lidé umírali a Hayne, která porodila Varthovo dítě, poslala je po vodě v záchranném člunu, aby alespoň ono přežilo. Tak našli Vikingové Thorgala...

"Tvá cesta skončila, Thorgale, probud' se," řekl Ochránce, "vrať mi skříňku, už ji nebude třeba." Natáhl k chlapci ruce a tu se rukáv pravé ruky, kterou Ochránce celý rok ukrýval, svezl a pod látkou všichni spatřili stříbrný kov!

"Vaše ruka..." hlesl Thorgal, "vy jste..."

"Ano," pravil Ochránce, "já jsem Xargos, tvůj děd!"

Tak všichni poznali, co znamená "X" ve jméně Ochránce Skříňky příběhů. Xargos řekl Thorgalovi, že jej v myšlenkách sledoval a že jej vyzýval, aby zašel k němu. A chlapec řekl: "To abych poznal, kdo byli mí rodiče!"

"Ne tak docela," pravil Xargos, "chtěl jsem, abych získal tvůj talisman, který obsahoval celý příběh a abych vymazal všechnu tvoji minulost z paměti!"

"Ale proč?!" lekl se Thorgal. A Ochránce chlapci vypověděl, že mnohem důležitější bude pro chlapce, aby vyrůstal mezi Vikingy jako jeden z nich, než aby se trápil minulostí. Řekl, že jeho úkol zde skončil, že se vrátí do člunu i s jejich pamětí. Pak se zpřímá zadíval do tváře Thorgala.

"Pohlédni, Thorgale, do mých očí naposled. NAPOSLED !!!"

Po těchto slovech se Thorgal schoulil na zem, jako by usnul hlubokým spánkem.

Ochránce se tiše rozloučil se všemi přítomnými a odešel.

Lesem se začaly ozývat výkřiky: "Thorgale! Thorgale!"

To Leif Thorgala hledal, až jej našel. Zacloumal s ním, probudil ho a vynadal mu, že tak daleko a sám chodí od vesnice, že žádný takový bůh, za kterým šel, přece není. Zeptal se chlapce, zda něco našel a on řekl že ne. Pak náhle Thorgal vyjekl: "Talisman! Ztratil jsem svůj talisman!"

A Leif jen řekl: "Alespoň poznáš, že opravdovými talismany muže jsou hlava, srdce a paže."

Oba Vikingové zmizeli v temnotách a zamířili do své vesnice. Ohně dohořely, příběh skončil a také malí Vikingové pomalu odcházeli z oněch míst. Každým krokem se více stávali Tuláky, kteří prožili rok příběhů ze Skříňky, z níž vybíral Ochránce vše, co stálo za to zažít.

13.den 26.8.pátek

Poslední plný den v táboře byl volný, každý sháněl svoje věci, které se po nezdařeném puťáku sušily kde se dalo a každý se pomalu loučil s tímto táborem, aby se do něj možná opět vrátil napřesrok.

Nevím již kterého dne si pro nás děti připravily velkou hru. Pomáhal jim přitom Luděk a byl s posledními bytostmi, za něž se děti převlékly. Hra se zdařila, vidět však děti v našich kostýmech, jak za nimi vlají, jak dlouhé rukávy přecházejí právě tam, kde by neměly na našich tvářích vyvolávat úsměvy. Nejhezčí takovýto pohled byl na Montyho, který byl v kostýmu našeho starého Všudybyla z Labyrintu světa a ráje srdce. Když jsme Montyho takto poprvé spatřili, někdo řekl jen: "Malej Všůda!" A my byli všichni k neutíšení, řvali jsme smíchy, až jsme se za břicha popadali a chudák Monty chvíli nevěděl, co si o tom má myslet...

Na posledním nástupu jsem poděkoval všem tvůrcům Run, všem dětem a hlavně Dádě, která tak perfektním způsobem zahrála Thorgala. I všichni ostatní ocenili tuto roli upřímným potleskem.

14.den 27.8. sobota

Opouštěli jsme tábor další den dopoledne a pan řidič autobusu, který pro nás přijel, jako by schválně se otáčel tak, že s námi nejprve zajel po cestě hlouběji do lesa a děti hned volali, že tady měli Asgard, tady zažili ono, a tam zase cosi jiného. A některé jejich oči se i zaleskly.

Světlo vašim krokům, Tuláci! Michal

Autorky této písničky mi prozradily svůj umělecký záměr: Rády by daly dohromady celý cyklus podobných výtvorů. Tak tedy tato píseň je jako první z cyklu:

Múza, dítě, polibíTě

spatřila světlo světa na stavění tábora Keblov '96 20.7.1996 a je složena na melodii písne Navěky tu přeci nejsi

Pestrá strava

Wendy, Konopík, Dáda

Ref 1.: Na keci tu, Brouku, nejsi, na keci tu, Brouku, nejsi,
Na keci tu, Brouku, nejsi, na keci tu, Brouku, nejsi .

- 1) Každý ráno po budíčku tradiční mám snídani,
snídám chleba s marmeládou, třese se mi na dlani.
Tak si říkám, proč to žereš, když ti to tak nesvědčí,
ale Jíťa s Jezuletem ty tě s bičem přesvědčí.

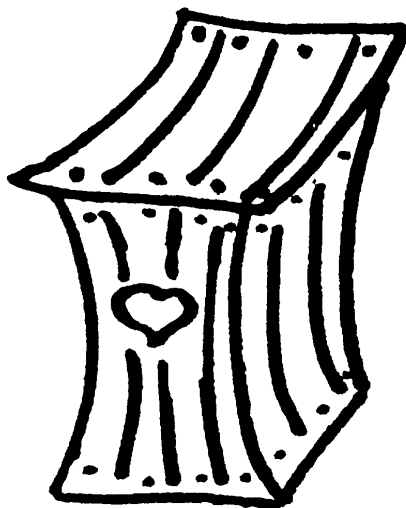
Ref 1.:

- 2) Vždycky když mám na táboře žaludeční neshody,
přísahám, že chci jíst dobře, odnesou to záchody.
K snídani jsou chleby všechny s marmeládou jen a jen,
obul bych si svoje kecky a utek bych někam ven.

Ref 2.: Říkám, Brouku, klidně dej si, na keci tu přeci nejsi,
na keci tu přeci nejsi, na keci tu přeci nejsi.

- 3) Až spočinou moje kosti ve spacáku vyhrátém,
neztrácejte souvislosti, zpívejte si s Michalem.
Nejhroznější bude hlídka, čas se vleče jako smrad,
co nám dají asi zítra, do ohně jsem zase spad.

Ref 1.:



Artušův stůl je poslední básní, o které jsem psal v minulém Semtamníku. Od té doby Wendy napsala několik nových básní a mezi nimi i Tvé království, která je o něco vážnější. Posuďte sami.

ARTUŠŮV STŮL WENDY

Je tu židle, na ní král,
na stolečku svatý grál,
komu patří svatý grál?
Je to Artuš, onen král.

Je tu dále velký stůl,
na něm miska a v ní sůl.

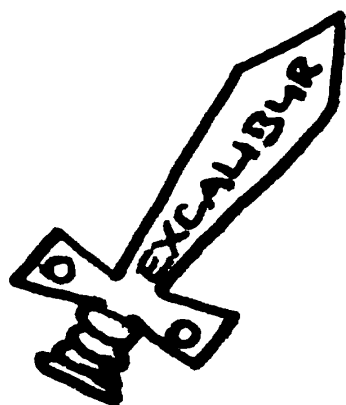
Žádné čelo, žádná pata,
všechno je tu do kulata.

Kde jsme se to octli spolu?
U Artuše, jeho stolu.

Je to slavný stůl kulatý,
rytíři nám šlapou paty.

Proč nám šlapou na paty?
My totiž nejsme kulatý.

Máme paty, čelo k čelu,
narozdíl od toho stolu.



TVÉ KRÁLOVSTVÍ WENDY

Slunce již v kraji usíná,
na černém nebi hvězdy svítí,
skřítek se vydal na cestu,
zavoní luční kvítí.

Zvonků zní tu jemný hlas,
kdo můžeš, slyš a spěchej s
ním,
vždyť přišel čas,
vždyť přišel čas...

Království jeho zelené
otvírá k srdci bránu,
jdi stopou skřítků s lucernou,
brána zavírá se k ránu.

Kouzelným slůvkem otevřeš
čarovné dveře na této cestě,
pán všech lesů tě pozdraví
z věže v zeleném městě.

Zvonků zní tu jemný hlas,
kdo můžeš, slyš a spěchej s
ním,
vždyť přišel čas,
vždyť přišel čas...

Víly štíhlé na mýtině
tančí v kapce rosy,
na harfu je doprovází
trpaslíci bosí.

V katedrále z jehličí
na podušce z růží

čarovná tam leží kniha
v deskách s černou kůží.

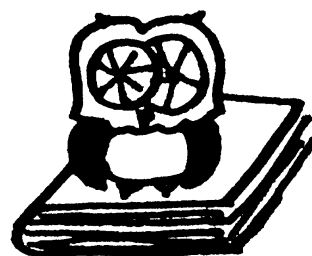
V knize přečteš dlouhý příběh
o lidech a jejich zlobě,
každé kouzlo po té ráně
skončí v chladném hrobě...

Ještě zní tu zvonků hlas,
kdo můžeš, slyš a spěchej s ním,
vždyť přišel čas,
vždyť přišel čas!

Sám stojíš v celém údolí,
království zelené rychle mizí,
ty místní víly nosí džíny,
šminky a laky jsou ti cizí.

Kolem jen šedé domovy -
v jakém to smutném stojíš místě!
Království své si ničíš sám,
tak, pro nic za nic, to vím jistě.

Ještě však zní tu zvonků hlas,
kdo můžeš, slyš a spěchej s ním!
Vždyť přišel čas,
vždyť přišel čas!
Teď poslední...



schůzka 22.5.96

Věty, kde každé slovo začíná "L"

Luce leze láska lepidlově a laskavě loupákem.

Jitrocel

Luděk letěl letadlem a lovil lasem losy, losi loupili lusky a lusky lezli po louce lemované lesem.

Mirek Semecký

Lehká Linda ležela a lakovala lavičku ležící ladně a líbala Libora lesknoucího se ledovou láskou.

Veverka

☹ ☺ ☹ Jsi dobrý Tulák? ☹ ☺ ☹

Tentokrát si můžete otestovat, jak vám Tuláctví vstoupilo do krve. Nedopomůže vám k tomu žádný test vybraný z nějakého časopisu, ale autorka testu, Dáda, hlavou p řimo vlastní. Už jen možné odpovědi jsou Dádě podobné...

VYHODNOCENÍ TESTU



V lese na puťáku Míša spadne do louže.

Co uděláš?

- a) Jsem na rozpacích.... 3 body
- b) Dělam, že ho nevidím.... 5 bodů
- c) Zavolám morseovkou posilu a vytáhneme ho.... 1 bod

Skupiny dle dosažených bodů:

A: 30 - 20

B: 20 - 10

C: do 10-ti bodů

(A)



Vidíš krásného jelena. Jak se zachováš?

- a) Už dlouho sháním nějakou trofej.... 5 bodů
- b) Zavolám tiše ostatní, ať se taky podívají.... 1 bod
- c) Proboha! On mi podupal vyhlídnutej malinovej keř! 3 body

Teda to si říkáš Tulák!! Pročti si pozorně test ještě jednou a pořádně si promysli odpovědi a jestli ti to ukáže zase sem, tak Ti doporučujeme zavolat do poradny pro mladé Tuláky, tel. 402 64 76. Brouk & Vitouš radí anonymně.

(B)



Na táboře ve stanu tě kousne mravenec

- a) Zaškrtním si ránu směrem k srdci.... 3 body
- b) Mravencovi to oplatím.... 5 bodů
- c) S pláčem utíkám za Jíťou.... 1 bod

Jestliže na sobě ještě chvíli budeš pracovat, tak to bude dobrý. Zřejmě jsi průměrný Tulák. Pro začátek zkus třeba galantně nabídnout Míšovi pomoc s nákupem, či vyčistit Kubovi boty.

(C)



Jdeš pozdě na schůzku (oddílovou):

- a) Řeknu, že jsem musel(-a) opravovat záchod.... 3 body
- b) Jsem tak znechucen(-a), že na schůzku raději nejdu.... 5 bodů
- c) Nasadím nechápavý výraz, jako že: Ona není schůzka od půl páté?.... 1 bod

Gratulujeme!! Ty jsi prostě naše Tulácké sluníčko. Praktická rada: klidně si občas můžeš hodit zpátečku, aby jsi z toho za čas nezblblnul...



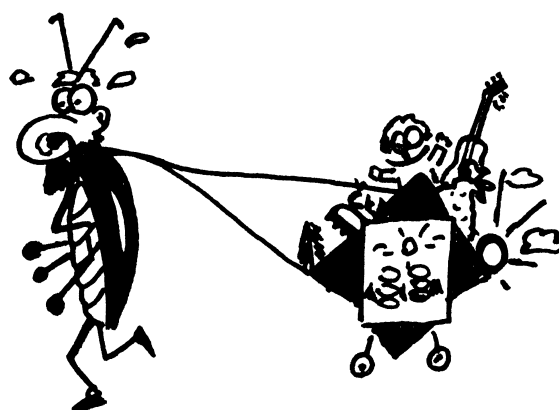
Zapomeneš vzít na schůzku přihlášku na tábor:

- a) Vracet se pro ni? To radši nikam nejdu.... 5 bodů
- b) Dělam mrtvého brouka.... 1 bod
- c) Vidět Míšu zuřícího! Hrůza, vrátím se pro ni.... 3 body



Jdeme s Tuláky do Zoo, těšíš se na hrocha, ale ten pošel:

- a) Vystačím si s tchořem.... 1 bod
- b) Koupím si Kinder surprise.... 3 body
- c) Ve zlosti pokoušu Míšu.... 5 bodů



„Asja a zapomenuté jméno“

Další příběh z Velké knihy

Bylo to v dobách čtece Ronika. V osadě žila dívka, které se říkalo Asja," začal Orr své vyprávění. "Jednoho jitra seběhla s nádobou pro vodu k řece Ark, ale místo aby vodu nabrala a pospíchala zpátky, zlákal ji houští stojící stranou, obsypané sladkými plody. I vy určitě rádi borůvky, maliny, jahody, stejně tak Asja. Poodešla podél řeky ještě dál, až na dohled k Zakázanému ostrovu.

Kdo by si všímal země, když se zabývá sbíráním chutných plodů? Asja si ani nevšimla krystalu - Aridovy slzy - a ocitla se tam, kde již bylo mnoho lidí, v Zemi Fantazie. Uvědomila si tu změnu a instinktivně se rozeběhla zpátky do osady. Jaký však byl její údiv, když v místě, kde tušila dřevěná stavení, bylo jen prázdné travnaté prostranství!

Ne každý sen se vyplní. Usilovně si přála, aby spatřila známé domky, ale mýtina zůstala prázdná. Bylo jí do pláče. Rozhodla se jít podél řeky snad až k jejímu prameni, o němž se píše ve Velké knize.

Cestou narazila na malou shrbenou postavu, zjevně zápasící s myšlenkou, kudy se dát. Přes její zjev měla radost, že někoho potkala. Byl to trol a také v jeho očích se objevily jiskřerky radosti. Trol Asju překvapil, když se jí začal ptát, kudy se dát k Ostrovu moudrých, že cestu zapomněl! Dívka nevěděla, ale alespoň měla

komu si postěžovat se svým problémem.

Trol svíral v ruce nádhernou květinu. Věnoval jí Asje, což dívka ráda přijala. Od první chvíle se jí květ zamlouval. Takový ještě nikdy neviděla. Vpletla si květinu do vlasů a prohlížela se v hladině řeky jako v zrcadle.

Náhle se trol plácl do čela. Vzpomněl si, kudy se dát! Měl takovou radost, že se zapomněl rozloučit s Asjou a zmizel jí z dohledu. Dívka se nad jeho zbrklostí pousmála a chtěla vykročit. Ale... ouha! Nebyla schopná říci, kam to vlastně jde, nedokázala si vzpomenout ani na své vlastní jméno!

Jestli prve měla slzy jen na krajíčku, tentokrát se rozplakala. Pláč však přivolal trola zpět. Mezi vzlyky mu dívka řekla, co se jí stalo a on se zamyslel. Byl to přece trol z Ostrova moudrých. Zavedl jí za čarodějkou Arlet. Čarodějka vyslechla celý příběh, prohlédla si pozorně dívku a řekla: "Ani má moc nezmuže nic v tomto problému. Nevím vše, co potřebuji vědět. Ale znám toho, kterému se říká Vševěd. Za ním pojďme."

Všichni tři přišli k Vševědovi. Ten si věděl rady. Vyslechl především Asju a nechal jí, ať mu vypráví o sobě všechno, nač si vzpomene. Dívka mu vyprávěla o svých pocitech, náladách, o tom, kdy má radost, kdy je smutná, ale nemohla si vzpomenout ani jak vypadal její dům.

Když dívka skončila se svou řečí, Vševěd se jen usmál a řekl tři slova: "Jmenuješ se Asja!"

Dívka měla náhle pocit, že se jí v hlavě až zablesklo. Jakási síla rozbila veškerou temnotu v její paměti.

Květina vpletená do jejích vlasů začala chřadnout, až se rozpadla v prach...

"To byla květina Zapomněnka," pravila Arlet, "mohla jsem ti ji vzít již prve z vlasů, ale tak by její moc zůstala zachována a ona by škodila dalším lidem."

Trol se chytil za hlavu. Už pochopil, proč si nemohl vzpomenout na cestu na Ostrov moudrých.

Arlet zvedla varovně prst: "Dávej si, trole, příště pozor, jaké květiny trháš, nemusím být vždycky nablízku!"

Všichni se rozloučili se Vševědem. Arlet pomohla prostřednictvím třech kruhů a Kondrianu Asje zpátky do jejího světa. A dívka se ocitla opět na břehu řeky Ark pod osadou, kde dosud ležela prázdná nádoba na vodu. Jak ráda ji vzala do rukou a ponořila do řeky! Bylo ráno toho samého dne a jejího dobrodružství si nikdo nevšiml..."

Orr se na okamžik odmlčel a dále pravil:

"Staňte se na chvíli Asjou a popište sami sebe, své vlastnosti, radost, smutek, aniž byste psali své jméno, nebo popisovali místo, kde žijete, podle kterého by vás ostatní poznali. Potom se všichni stanete Vševědy. Budu číst vaše práce a budete moci hádat, kdo je psal..."

NÁSLEDUJÍCÍ TEXTY JSOU AUTENTICKÉ, TO ZNAMENÁ BEZ JAZYKOVÉ A STYLICKÉ ÚPRAVY.

Chcete si zahrát na poznávání i teď? Texty jsou proto záměrně beze jmen, jen očíslované. Jména autorů (náležitě zpreházené) si můžete přečíst na konci textů.

1 Důvěřuji lidem, kteří důvěřují mě. Moji rodiče by měli vědět, že jim nelžu ráno myslím na to jestli jsem na něco nezapomněl(a). Večer myslím na den před tímto večerem co bych změnila

nebo nezměnil(a) kdybych tento den žila po druhé. Mám rád(a) svoji sestru, i když to tak nevypadá. Nesnáším lidi kteří se mě ptají pořád na to samé.

Čau

2 Večer myslím na průsery ve škole. Ráno když se probudím přemejšlím o tom kdo de se psem. Ve škole většinou prospím to jak sem večer přemejšlela (já většinou nepřemejšlím). Mám pihy vočka jako kuličky mám náušnice sem zakrslá

3 Když se probudím, myslím na večer až budu zase v posteli

Nejlepší jídlo pro mne je čína

Nemám ráda jednu holku ze školy

Mám ráda své kamarády a tuláky

Ráda se chodím čochtit

Mám pihy

Mám náušnice

4 Ráno myslím na: co bude ve škole

Večer myslím na: co bude zítra

Odpoledne myslím na: co právě teď udělám

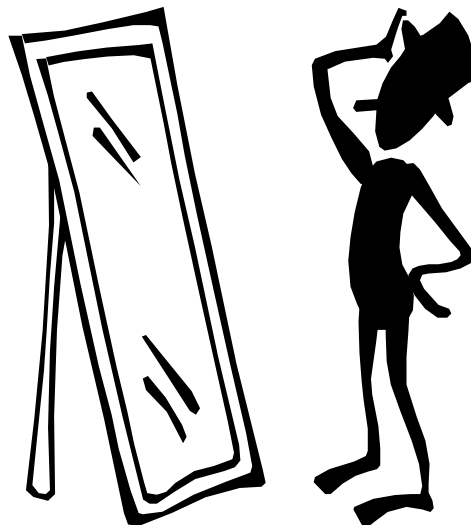
Rodiče by měli vědět že: že už nejsem malá

myslím na: Skupinu - - - co právě teď dělají.

mám odvalu - skočit jumping,

nesnáším - výšky

mám - anachofobii ale jen malou



5 Já osobně vím že jsem paličatá a moc rozumu nemám. Ráno gdyž vstanu jsem ospalá jako každý. Večer chodí spád moc brzo a mislím na to co jsem udělala přes den špatně. Hodně lidí říká, že mluvím ze spaní. Také mám koničky napříkla: jezdit na koni plavat, běhat a jezdit na kole. Hodně se starám o zvířata.

6 Když se ráno probudím, doufám že tento den bude příjemný a nebudu muset být nešťastná. Když večer usínám doufám, že mě probudí budík abych nezaspala. Mám ráda šíleně zvířata a ráda se o ně starám. Nemám ráda zlé lidi, kteří nekому ubližujou. Pocity mám všelijaké podle okolností. Náladu mám jak kdy ale spíš příjemnou. Odvalu podle okolností. Rodiče by měli vědět, že už nejsem malá holčička.

7 Ve škole se učím docela dobře. Moje rodiče ví skoro všechno jinak by neměli vědět nic. Jsem celkem klidný člověk (teď už většinou né) Pro něco velmi důležitého bych šahla i na pavouka. Mám splněnou zkoušku a jsem ráda.

Když se ráno probouzím, vyhodím psa s postele.

8 Odpoledne myslím na trénink.

Večer myslím na Š. K. (iniciály).

Rodiče by měli vědět, že Huga rozkousal pytel s hlinou.

I likes boys, TV, softball, books, atd...

9 Mám odvalu. (alespoň si to myslím). Rád jezdím na kole. Také rád plavu a ve škole se učím měmecky. Můj kamarád je stejně starý jako já.

Chodím do Tuláků.

Mám rád: Výpravy.

K Tulákům jsme přišel na podzim roku 95 společně s mím kamarádem.

10 Večer myslím na další den. Mám radost, když mi někdo řekne něco vlídného. Jsem takový dokulata. Jsem naštvanej na učitelku češtiny. Mám žluté zuby a někdy červený vlasy (když jsem s vámi.) Nějaká ženská stvoření se mi líbí. Chodím do V.B. Odvalu mám jak kdy. Můj oblíbený herec je Alan Alda a TV program M.A.S.H. Na táboře jsem byl a budu.

The End

10 + 1 Večer mislím na školu a známky a na kluky.

Když stanu jdu ze psem.

Vjetčinou se nechám snadno rozčilit a pak trochu vijedu na ostatní. Mám ráda zvířata. Nevadími ani moc násilí ve filmech, ale jenom když se neubližuje zvířatům nebo malím dětem. Nemám nic proti klukům. Mám ráda vodu. Rodiče by měli vědět, že se na tu kytaru vopradu snažím hrát (hezky). Nesnáším vejtahy. Vážná jsme větčinou jen doma a ve škole. Větčinou co na srdci to na jazyku.

10+2 mé oblíbené jídlo je pizza
mám ráda zvířata - koně, psi,
když se ráno probudím myslím na to až půjdu zase spát

Ráda kreslím, ale jenom to co mě baví a ne to co mi někdo řekne
nemám ráda hudobku

10+3 Když se ráno probudím je 7.00. většinou du na záchod a pak se jdu umyt a pak
nasnídat nejraději čaj a něco dobrého pak se musí do školy která ještě není zbořená.
Ve škole se kecá, kecá a kecá. Když se de na vobed tak se kecá, kecá a kecá. Mám
ráda kluky a blbce nesnáším. Ráda se koukám na telku a nesnáším učení. Ráda lyžuju, plavu a nic
nedělám. Mé oblíbené jídlo je - špenát a bramborajdu.

10+4 Když se ráno hrabu z postele, obvykle znovu usnu. Důvěřuji pravdomluvným lidem.
Moji rodiče by měli vědět, že mě neznají tak jak si myslí. A tatínek by měl vědět, že
(bohužel) nemá vždy pravdu. Nemám ráda svojí třídní učitelku. Miluju čokoládu a
všechno, co nesnáší moje mravokárná babička. Když jdu spát ve všední den, myslím na to, co příště
vyvedu ve škole. Když jdu spát o víkendu, jsou moje mozkové buňky na přemýšlení moc unavené.
Jsem asi cvok, ale do školy chodím vcelku ráda. Dává totiž nevyčerpatelné možnosti k páčání
četných kanadských žertíků. Když koukám doblba, znamená to, že už mám hlavu přecpanou
informacemi. Moje nejoblíbenější jídlo rozhodně nejsou škrábky s mákem. Když jsem na někoho
naštvaná, jsem schopná mu jich pár ubalit. Vím toho o sobě víc, ale už mám jen dvě minuty a
nedostatek papíru.

10+5 Jsem naladový když mam dobrou nalad pomuzu kamaradovy. Rad velmi rad hraju
fotbal

Rodiče by mely vědet ze nemam rad ucitelku na Zemepis.

10+6 Jezdim rád na kole. Chodím docela rád na tuláky. Ráno jsem nevispalej. Mám rád
sport, ale nechodím na žádněj. Nemám rád naší třídní učitelku a teď už nevím co
mám napsat

10+7 Když se probudím myslím na odpoledne kdy pudu ven a taky na večer kdy si
odpočinu. Nejlepší moje jídlo jsou palačinky. Mám ráda psy a kočky a taky plyšová
zvířata. Mám šedozelený oči.

10+8 Chodím sem teprve nedlouho, můj největší kamarád se jmenuje "Bob." Chodím do
V.B. Před spánkem počítám dny do víkendu. Jdou mi spíš práce hlavou než tělem,
jsem samozřejmě kluk. Jdou mi slohy a matika, nemám rád naší učitelku na čj. Mám
hnědé vlasy, zeleno-hnědé oči jsem na svůj věk vysoký a škrábu. Velmi špatně kreslím.

10+9 Mám ráda zvířata a rostliny škola mě moc nebaví (jako většinu z nás). Moje
každodení nálada je hrozná. Rodiče by měli vědět, že když se hádají špatně se mi
usíná. Taky by měli vědět, že se moc ráda nemám. Chci mít delší vlasy než mám teď
a nesnáším dolezavý kluky co jsou u nás na chalupě (viz MIREK). Nejsem zrovna nejlepší, ale
taková normál holka.

Mám ráda tuláky a mé záliby jsou: bruslení, běžky, plavání, aerobik a MODERNÍ TANCE

NEMŮŽU VÁM ŘÍCT JAK SE JMENUJU, ALE VY JSTE SCHOPNÍ A UHODNETE TO !

AUTOŘI TEXTŮ: Jména jsou zproházená, zkuste tedy hádat, kdo co psal!

***Martínek, Veverka, Kapucínek, Mráček, Wendy, Konopík, Pytlák, Solárka, Monty
Jack Mirek Semecký, Bobek, Iveta, E.T., Jitrocel, Medulka, Bob, Paleček, Čertík,
Rákosníček***

Autoři dostali před vytištěním své texty k nahlédnutí. Jen málokdo však zasáhl do své práce a
těch několik škrtů pomalu ani nestojí za řeč. Nebo spíš právě naopak! Byli jste upřímní sami k sobě i
k ostatním. Za tuto odvahu MÁTE MÉ UZNÁNÍ.

Vím, že se opakuji, ale Hry pro život mne opět nezklamaly.

Světlo vašim krokům, Tuláci! Michal

*V této hře bylo využito jako námětu hry
"Kdo jsem?" z knihy Soni Hermochové: Hry pro život, 1.*

Byla středa, 26.6.1996, poslední schůzka v minulém školním roce a Honza, nebo chcete-li Beruš, rozdál všem barevné lístečky, takové, jaké jsme psali před rokem. Tentokrát byly celkem čtyři pro každého:

Zelené - lístky na cokoliv
Černé - na to, co bylo v uplynulém roce nejhorší
Červené - na to, co bylo v uplynulém roce nejlepší
Modré - na to, co by Tuláci chtěli zažít

Jak vaše soudy naší celoroční práce dopadly, to si můžete přečíst právě teď...

ZELENÁ

Aby by přistí rok na Tulákách byl o něco lepší než letosní rok.	E.T.	?
"Nakreslená beruška" Nevim, ať sou letňáky lepší než minule.		?
Aby semnou můj kluk chodil. Už je konec roku.		?
Vylezla jsem na Mount Ivryst.		?
Tuláci mě bavěj.	Jitrocel	?
Chci aby se chodilo víc kluků, a hlavně hezkých.		?
Je 26.6.1995.		?
Je 26.6.1996 15:50.	Solárko	?
Jmenuji se Vildová.		?
Je to tu pořád stejný, nevím co mám říct.		?
Nic, nic.		?
Přeju si aby Jakub zkrátil sestřích.	Hádě	?
Letňáky s karlíňákama.		?
Pytlák.		?
Dáda.		?
Chci aby se Mirek Suchý zklidnil a přestal nás mlátit a nadávat nám!		?
Vzkaz pro Mirka: Skoč mi do trenek.		?
Jsem Linda Milerová.		?
Vzkaz pro Mirka Suchýho. Utři si nos a zavři hubu. Jo a skoč si do mototechny pro nový mozek.		?
Beit první v bodování.		?

ČERNÁ

Chování Sucháče a to, že jsem nebyla na spoustě výpravách.		?
Nelíbila se mi zima na tamté výprava.		?
Jedna schůzka.		?
Loupat brambory v Keblově.		?
Holky (Vanda).		?
Holky (jen některé).		?
Nelíbila se mi výprava na lyžích. Havně ta sjezdovka.	Hádě	?
Že nemůžu jezdit na výpravy. Mirek Suchý & Semecký		?
Vadí mi Mirek který věčně provokuje.	Jitrocel	?
Nelíbí se mi Mirek Suchý (Semecký), mohli by trochu změnit své chování. Jak si tady spousta lidí nadává.?		?
Nejhorší je na, tulákách to, co mi nejvíc vadí a to je to že HONZA na nás tlačí a buzeruje taky i Jezule. Dřív to tu bylo moc super. Ale myslím že vedoucí jsou lepší na Karlíně než tady. Všichni se tu změnili. Někdo Jezuli sk...		?
Letňáky.		?
Jak si nadává Vanda s Mirkem Suchým.		?
Nadávání Lucky, Vandy a Mirků.		?
Nelíbilo se mi nic.	E.T.	?
Nejhorší je to, že někteří vedoucí špatně soudí ostatní. Třeba že něco odnese někdo, kdo za to nemůže.?		?
Nevim.	Martin	?
Nelíbilo se mi nic.		?
Ondra Strik a Mirek Suchý.		?

ČERVENÁ

Letošní rok na Tulákách.

Všechno (kromě Mirka)

Všechno, kromě výprav na kterých jsem nebyla.

Líbila se mi výprava na lyže.(kdykoli)

Jídlo na vánoče.

Jíťa.

Výpravy - hlavně když je teplo.

Líbily se mi schůzky a výpravy.

Mě se líbila Jitka Holá a taky se mi líbila vánoční výprava.

Líbyl se mi jarní tábor.

Líbí se mi když jsme z Karlínem. Je to s nima super. Myslím, že v karlíně je to skvělí.

Jarňáky, všechny výpravy na kterých se byla (byli 3).

Líbí se mi jak jsou Tuláci skoro kamarádi.

Výpravy.

Skvělí lidi na Tulákách a celý milý Tuláci.

Vánoční výprava (hostina).

Líbilo se mi všechno !!! S Karlínem !!!

Líbila se mi výprava na Landštejn.

Všechny výpravy a některé schůzky na kterých jsem byla.

Plavání na Slávii.

E.T.

?

?

?

?

?

?

?

Hádě

?

?

?

Jitrocel

?

?

?

?

?

?

Martin

MODŘÁ

Přál bych si aby, tu byly lepší vedoucí a taky aby bylo víc výprav z Karlínem a ještě víc táborů.

Aby se Kuba nechal ostříhat do hola.

Aby nebyly holky v oddíle.

Letnáky s Karl.

Chci, aby nás Albert Hotový přestal buzerovat.

Být v bodování na 1.místě.

Vím, že je to blbý, ale aby šel Mirek S. z Tuláků a aby nejel na letňák. Jsem upřímná.

Víc míčových her.

Pořádná žranice v Keblově.

Jet na Lanštejn.

Přeju si aby Hádě zmoudřelo.

Řediteli školy: Ať nemusíme uklízet kolem školy.

Aby byl Míša přísnější, protože mě štví jak ho všichni pubertáci otravují.

Přeji si doma živího slona.

Výpravu z karlíňákama a Mráčkem.

Něco co by se mi líbilo.

Přeju si, aby šel pryč Mirek!

Chci abychom jezdily více s karlíňákama. Prostě být s nima hodně.

Přál bych si, aby se jelo na Lanštejn.

E.T.

?

?

?

?

?

?

?

?

?

Martin

Hádě

?

Jitrocel

?

?

?

?

?

Předem chci poděkovat těm co se podepsali (i když to bylo dobrovolné), člověk se má bít za to co napsal (loni vás bylo mnohem víc). Po přečtení těchto lístků nemám strach, že by se Tuláci rozpadali, vydrží ještě dlouho. Všechno má své mouchy a ne vše se vždy vydaří.

K některým lístkům podrobněji: Aby bylo více výprav a táborů - myslím, že akcí, které Tuláci pořádají za rok je až dost. Uvědomte si že skoro všichni velcí chodí do práce a dovolené není rozhodně tolik, co prázdnin. Všechny tyto akce vyžadují přípravu a to všechno zblajzne mnoho času, který, čím jste starší, ubíhá rychleji. Nespravedlivé trestání - každému rádci či vedoucímu se již stalo, že potrestal někoho, kdo právě nebyl ten pravý. Promiňte mu to, zapomeňte na to, určitě to nebylo úmyslné, je to také jenom člověk a chybovat je lidské.

Do tohoto roku všem přeji, aby nebylo na konci co psát na černé kartičky. Jednejme všichni alespoň jako doposud a užívejte toho, že zatím chodíte na základní školu, kde máte nejvíce času.

Světlo vašim krokům ! Beruš

Tak, jako o mnoha místech, kolují legendy o místě, na němž trávíme část léta - o Keblově. Ta první se jmenuje

O SVATOSLAVU ŠÍLENÉM

Na panství keblovském stávalo kdysi pevné hradiště. Jmenovalo se Stihlaviště. Pán tohoto sídla měl dvě děti. Staršího syna Svatoslava a mladší dceru Lídii. Svatoslav byl vždy divoký, krutý a vášnivě milovat lov a rytířské souboje, avšak neměl dar rozumu. Lídie naopak byla milá a lidé ji měli rádi. Byla chytrá a rozvážná. Proto otec, když umíral, ustanovil paní hradu právě Lídii Stihlavovou. Syn Svatoslav se však nemohl s rozhodnutím otcovým smířit a pomátl se úplně. Znepříjemňoval život Lídii i jejímu manželovi Daníkovi z Bobolova, na jejichž straně stáli i všichni poddaní. Jednou se za měsíčné noci procházel Svatoslav hradem se svým přítelem Svatoslavem ze Samčína a když na ochozu potkali Daníka, svrhl ho v návalu vzteku z hradeb. Svatoslav ze Samčína se po vykonání hrozného skutku zalekl, opustil Stihlaviště a skrýval se v lesích. Lídie několik let truchlila, ale jednoho dne se její bratr rozhodl zabít i ji. Lídie se statečně bránila a nakonec bratrovi vytrhla sekeru z ruky a v panickém strachu o svůj život ji vrhla po svém bratru a sřála mu hlavu. Plna výčitek svědomí skočila sama z hradeb přímo do nádrže Želivské.

Její duše ale dodnes nenalezla pokoje. Traduje se, že Svatoslavova duše bez cíle bloudí krajem a jednou za sto let se vtěluje se do největšího šílence v okolí nádrže Želivské. Jeho sestra bloudí se sekerou v ruce a hledá toho, do něž se bratr vtělil, aby výměnou za jeho hlavu získala své a bratrovo vysvobození. Bezhlavého ubožáka si pak má vzít a duše všech tří mají společně najít pokoje...

Wendy, Konopík, Dáda 22.7.1996

Slovo náčelníkovo

"...měj velké cíle, abys dosáhl těch malých, než abys usiloval o malé a nedosáhl žádných."

("Zasvěcený" v povídce Slza Aridova, autor: Michal Vitouš)

Není snad člověka, který by neměl sny a přání. Ne každému se ale jeho představy vyplní, i když se snaží jak může. Nejsmutnější však by bylo vzdát veškerou snahu již na začátku jen z pocitu, že toho či onoho dosáhnout nelze.

Země Fantazie dospěla ke svému konci a mimo posledních listů do Velké knihy, které ještě chystám, už o ní uslyšíte jen jako o každé jiné dokončené hře.

Měl jsem velké cíle do úvodu citát z vlastních si, že tentokrát si troufnu.

Země Fantazie poznali. Bylo to tím, že jste aktivně. Sen o příběhu na první výpravě v Bolkově říkal "Země uf...". Jak šel podobu a celkový dojem z vyjádřili v "Nočníku".



jako hrdina z mé povídky. Ono dát si textů je možná troufalé, ale řekl jsem

měla být jiná, než jste ji nakonec do jejího děje sami vstupovalo značně podle mých představ se rozplynul hned (v těch nejtemnějších chvílích jsem čas, dostávala Země Fantazie novou celé hry a z tábora hlavně mnozí z vás

Měl jsem velké cíle.

Díky každému dospělému, který přiložil svou ruku i srdce k dílu, měla Země Fantazie tu podobu, jakou jste prožili. Díky každému z vás, kdo rostete jako z vody a své světy obracíte naruby, byl děj povětšinou radostný a zvláště na táboře plynul až neskutečně lehce. Země Fantazie byla taková, jakou jste si jí stvořili vy.

Na úplném konci příběhu byl velký oheň a knížka, které říkáme "Nočník", putovala z ruky do ruky. Některé z nás minula (třeba mě, považujte tedy předcházející slova za můj příspěvek do ní) a ne každý se připojil slovem. Ale to napsané svědčí o pocitech, které naše snažení vyvolalo.

Světlo vašim krokům, Tuláci ! Michal

Zápisky z Nočníku

Já, Jezule bych chtěla, aby každý z vás aspoň jednu větu sem napsal o tom, jaký byl tábor Keblov 96, aby až příští rok otevřete Nočník, bylo patrné, co si kdo na konci tábora myslel. Prosím: stačí jedna upřímná věta.

Díky Jezulka

Mně se tento tábor velice líbil. Bylo to strašně hezké. A divím se, jak někdo může mít tak dobrou fantazii.

Lucka

Tento tábor se mi líbil celý až na těch pár dní na marodce. Stihla jsem se nakazit Quinománií a naučila jsem se spoustu nových věcí.

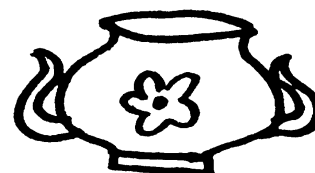
Certík

Vždycky další roky po tom, co byl tábor si myslím, že ten rok sem byla mnohem horší než teď. A že moje jednání bylo hrozný, ale musím se s tím smířit. Tenhle rok byl ale výjimečný moc se mi líbil a pojezu doufám příště.

Medulka

Tento tábor se mi velice líbil. Ten kdo tento tábor vymyslel měl skvělou fantazii. Akorát mi vadilo pár věcí např.: že se nešlo na puťák, ale na jednodeňák. Jinak tento celý tábor byl vážně fantastický nejvíce se mi líbil vodník.

Nočník



Všechny zde uvedené hádkanky jsou z knížky Jaroslava Flejberka: Hry pro každý den aneb hrátky s důvtipem.

Kdo si snad s hádkankami neporadí, najde správná řešení na konci tohoto Semtamníku.

I. Doplněte do následující věty samohlásky tak, aby dávala smysl:
Nkd nn dst čs n t, b s t dll dbř, l vždck j dst čs n t, b s t dll znv.

II. Můžeme nakreslit následující číslo jedním tahem?
100

III. Tři planety obíhají kolem svého Slunce po drahách, které jsou tvořeny soustřednými kružnicemi. Nejvzdálenější planeta obíhá s periodou 14 let, střední 8 let a nejbližší 7 let. Všechny obíhají stejným směrem a dnes jsou v přímce na jedné straně Slunce. Kdy budou planety zase v jedné přímce se Sluncem?

IV • Jednoduchý magický čtverec je čtverec, ve kterém všechny číslice od 1 do 9, umístěna v čtvercové síti, dávají součet 15 v každém směru. Udělejte ANTIMAGICKÝ ČTVEREC, ve kterém by každý součet řady - rovně, svisle a v dlouhých úhlopříčkách - byl různý.

V • Tahle hádanka vám určitě něco připomene, ale vždy je to vděčné téma...
• Ztratit se ve městě Lhářů a Pravdomluvných není žádná legrace. Potřebujete se zeptat na cestu Pravdomluvného, ale jak zjistíte, kdo je Pravdomluvný? Zastavíte skupinu tří žen a zeptáte se, jestli jsou Pravdomluvné. První řekne: "Dvě z nás jsou Pravdomluvné," druhá řekne: "Pouze jedna z nás je Pravdomluvná." A třetí podotkne: "Poslední žena, která mluvila, řekla pravdu." Nuže, která z nich byla Pravdomluvná?

Střípky

SRDEČNOST

Byla jedna pohádka. V té pohádce princezna utekla ze zámku a žila v podzámčí v domku u jedné staré dámy. Ani není důležité, co jí donutilo opustit své rodiče, jako to, co se v domku v jeden okamžik seběhlo. Ta stará moudrá dáma se chytila za srdce a kolena se jí podlomila. Princezna ji zachytila do náruče, lekla se, že její slabé srdce nevydrží. Ale stará dáma se rychle vzpamatovala a pravila: "Neboj se, to nic není. My staří občas trpíme nemocí, které se říká srdečná nedostatečnost." A po chvíli, v zamyšlení nad princezninou nepřítomností v zámku, dodala: "Zatímco vy mladí trpíte trochu jinou nemocí. Té se říká nedostatečná srdečnost."

Přeji vám všem, ať vás obě tyto nemoce vždy obcházejí velikým obloukem!

SRDEČNOST PODRUHÉ

Byla ještě jedna pohádka. Nějak jako Nejhlavnější hodinky na světě se jmenovala. Hlavní hrdinkou byla dívenka, co měla místo srdce právě ten důležitý strojek. Bez něho nemohla být člověkem a měnila se ve studeného sněhuláka.

Jak už to v pohádkách většinou bývá, všechno dobře dopadlo. Na konci příběhu zazněla tato slova: Sněhulák se srdcem stává se člověkem. A z lidí, co srdce ztrácí, stávají se sněhuláci.

Nezapomínejte na svá srdce. Ať pro vaše slova a činy nemají ostatní pocit, že se nesetkali s lidmi, kteří dovedou zahřát, ale s kousky ledu...

ZASE ZA ROK ZPÁTKY ANEB EXTRÉM

Když jsme přijeli s Eliškou a Ájou na Tulácký tábor, dýchla na nás pohoda a klid. Program běžel podle plánu, v kuchyni to vonělo a jídlo bylo nebývale brzo připraveno. Zkrátka paráda. Oproti loňsku dospělejší Tuláčata se nemusela honit do práce a když bylo náhodou volno, tak si každý našel nějakou zábavu.

Spousta Tuláků umí dobře hrát na kytaru a tak táborem zněl AG Flek, Klíč, Kamelot a jiné skupiny. Seděli jsme a poslouchali, jak to těm Tulákům krásně jde a ladí. Pak ale jsem vyslovil přání "Zahrajte taky nějakou tuláckou." Odpověď mě víc než překvapila. To je starý, to je ohraný, my už je nehrajem.

Kdybych čekal cokoli, tak tohle ne. Před rokem na stejném místě se nehrálo nic jiného a tenkrát jsem dával zapravdu Jezuli, která říkala, že se také musí hrát něco jiného a usilovně se o to snažila. Ale to, že se už vůbec nehráli tulácké písničky, pokládám za extrém. Každá skupina lidí si časem vytvoří svůj okruh písniček, které jsou oblíbenější, než ty druhé.

A tak závěrem. Nezahazujte své písničky. Jsou krásné a patří k nim spousta vzpomínek na společně prožité chvíle u táborových ohňů a na výpravách. Vždyť ten, kdo třeba byl na Králi Artušovi a slyší píseň V dobách dalekých, jistě si vzpomene na Tolštejn a tento krásný tábor.

Luděk

Využívám výhody, že chystám texty pro Semtamník a mohu sem tam doplnit nějaký dovětek. Tak tedy pokud vím, tulácké písničky se hrály také (a máte jich někde plné zpěvníčky), i když ne v míře tak vrchovaté jako loni. A ten, kdo řekl onu větu: "To je starý, to je ohraný, my už je nehrajem...", má u mne velké významné mínus a neví o čem mluví! Ještě si na všechny tulácké písničky (a nejen písničky) po letech, kdy už bude mít docela jiné starosti, rád vzpomene.

Michal

VY VŠICHNI...

Tábor Keblov 96:

Kráčíte přímo proti ní a na tričku jí čtete: Já jsem Tereza. Když je k vám zády, možná si vzpomenete, co to znamená, když se někdo k někomu zády otočí. Ale ta dívka to tak nemyslí. Zezadu na tričku se jí barevně a mile vlní: You are my friend.

Odpovídám: You are my friend too.

You all...

OPĚT NOVÉ ČÍSLO !!!

Aniž bych změnil své zaměstnání, změnila se adresa naší firmy a také mé telefonní číslo. Do práce mi tedy volejte během všedních dnů od cca 6.00. do 14.30. pouze na číslo: 61 306 285

Michal



Abychom všichni věděli, co se kdy bude dít, čtěme:

21.-22.9.: Keblov

Dospělí a Kmen, organizační výjezd

4.-6.10.: Bolkov

BIGMAK! Dospělí a Kmen

11.-13.10.: Tolštejn

Společná výprava s Tuláky z Karlína

24.-28.10.: Polnička (u Žďáru nad Sázavou)

Podzimní prázdniny společné s Tuláky z Karlína

2.11.: Technické muzeum

Návštěva míst, kam se běžný smrtelník nedostane

3.11.: Dům "UM"

Den otevřených dveří, zveme VŠECHNY děti i RODIČE !

22.-24.11.: Kamenice

Oddílová výprava

13.-15.12.: Tolštejn

Vánoční oddílová výprava

10.-12.1.1997: Tolštejn

Lyžařská výprava



*Toto je zatím vše!
Akce na zbylý půlrok dáme zase včas vědět.*

Hádky pro chytré hlavinky - řešení

I) Nikdy není dost času na to, aby se to udělalo dobře, ale vždycky je dost času na to, aby se to udělalo znovu.

II) Zapišeme slovo sto.

III) Za 28 let. Nebudou však ve výchozí přímce.

IV)

3	4	5
2	1	6
9	8	7

V) Žádná nebyla Pravdomluvná.



Máš něco, co bys rád sdělil všem ostatním?
Máš chuť podílet se na přípravě příštího čísla?

*Tak neváhej a dej mi o tom vědět! Třeba již příště
budou všichni Tuláci číst Tvé vyprávění, luštit Tvé hádanky, nebo se smát nad tvými vtipy!
Cokoliv, co neurazí, neublíží, potěší a pobaví může se objevit na těchto stránkách.*

Světlo Vaším krokům



TULÁCKÝ SEMTAMNÍK

(O srdci a Fantazii)

č.8

Vydán
jako 12. publikace
Oddílového nakladatelství * > **NAKOLENĚ** < *
Neprodejný materiál
pro potřebu členů a přátel oddílu

TULÁCI

říjen 1996, vydání první

Na přípravě tohoto čísla se podíleli:

Wendy:

O prvním školním dni

Básně: Artušův stůl a Tvé království

Ilustrace na str.: 10, 11, 12, 19

Wendy, Konopík, Dáda:

Píseň: Pestrá strava

Z nových českých legend a mýtů: O Svatoslavu šíleném

Účastníci schůzek ve středu 22.5. a 26.6.1996:

Příběh z Velké knihy - Asja a zapomenuté jméno

Věty, kde každé písmeno začíná "L"

Zelená, černá, červená a modrá

Dáda:

Test - Jsi dobrý Tulák?

Honza:

Legends staré Prahy

Obálka

Grafická úprava

Luděk:

střípek: Zase za rok zpátky aneb extrém

Michal:

(Velké) okénko do kroniky

Slovo náčelníkovy: O Zemi Fantazie

Výběr hádanek

Ostatní nepodepsaný text

Tisk:

DŮM "UM"

Středisko pro volný čas dětí a mládeže

Pod strašnickou vinicí 23, Praha 10

tel.: 02 / 77 34 07, 77 20 81

Kontakt na oddíl (působí v Praze 10):

Michal Vitouš, K dolům 15, Modřany, Praha 4, 143 00

tel.d.: 02/402 64 76, tel.z.: 02/61 306 285